

Mirjana Škunca:

POČECI KOMORNOG MUZICIRANJA U SPLITU

Premda je zajedničko muziciranje bilo dosta čest povod za okupljanje i druženje splitskih glazbenika i glazbenih diletanata u prošlom stoljeću, komorna instrumentalna glazba je najrjeđe bila sadržaj takvih njihovih sastanaka. Svakako da su uzrok tome bili ukus i afinitet izvođača i slušalaca, ovdje već po tradiciji usmjereni prema pjevanju i glazbenom kazalištu, dakle prema operi. Ali taj ograničeni, jednostrani interes sredine potpomogla je i skromna razina izvođačko-tehničkih mogućnosti tadašnjih splitskih instrumentalista. Malobrojni i još k tome neravnomjerno zastupljeni — s prevagom pijanista i s kroničnim nedostatkom gudača — splitski su se glazbenici rijetko upuštali u komorno instrumentalno muziciranje. A bez direktnog kontakta s ovom glazbenom vrstom nije u Splitu bilo moguće buđenje interesa za nju, odnosno osposobljavanje slušalaca da prate izvođenje instrumentalne umjetničke glazbe pa tako niti kultiviranje njihovih dotadašnjih potreba i navika. U prilog izloženoga govori činjenica da je do proboja ovog zatvorenog kruga uzroka i posljedica i u Splitu dolazilo usporedo s porastom stručnosti njegovih glazbenika pa nakon prvih koraka prema tome najzahtjevnijem području glazbe učinjenih u preporodnom razdoblju, prijelazni deceniji znače pravi početak prakse komorne glazbe vlastitim snagama u ovome gradu.

Prve vijesti o muziciranju u komornom ansamblu potječu iz listopada 1870. g. kada je na »Velikoj akademiji vokalne i instrumentalne muzike« u *Teatru Bajamonti* u korist novootvorene gradske ubožnice bio izveden između ostalog i klavirski kvartet V. de Michelija. Inicijatori izvedbe bili su profesionalci — flautist i kapelnik *Bande cittadine* Paolo Mšlik i četrnaestogodišnji polaznik Milanskog konzervatorija splitski violinist Napoleone Marcocchia — kojima se za tu priliku pridružilo i dvoje glazbenih diletanata (Edviga Savo za klavirom i Francesco Vitturi na violončelu).¹⁾

Slijedeća prilika za susret s komornom glazbom pružila se Splicianima tek od 1886. g. kada su se u njihovu gradu na nekoliko godina zaustavili vrsni i agilni glazbeni praktičari F. S. Vilhar i J. Hajek. Zajedničko muziciranje se prakticiralo i u društvu *Società filarmonica di Spalato*, ali je pažnja instrumentalista bila u pogledu glazbe za male sastave usmjerena na kraće skladbe pisane za duo nekog gudačkog (najčešće violine i vio-

